SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

UDEN KUNDSKAB OG HELLIGHED KAN INGEN SE GUD

NUMMER 24 | 15. DECEMBER 1923 | 72. AARGANG

„HVAD TYKKES EDER OM KRISTUS?"

(Af Ældste *B. H. Roberts.*)

Det vigtigste af alle Spørgsmaal er dette: Hvad tykkes Eder om Kristus? Ved Besvarelsen af dette Spørgsmaal maa man sige, hvad man tykkes om Gud; hvad man tykkes om Mennesket og om Menneskeslægtens Broderskab; hvad man tykkes om Liv, Død og Opstandelse; hvad man tykkes om Skabelsen, om Universet, om Historiens Forløb, om Filosofi, om Tingenes Begyndelse og Ende, om de enkelte Dele og det Hele, og om deres indbyrdes Forhold og Forbindelser. Alle disse Emner og Ting er forbundne med Spørgsmaalet om, hvad man tykkes om Kristus. Skrifterne fremstiller ham som »Alpha og Omega« — Begyndelsen og Enden, men i mine Tanker kan han — og jeg siger det i al Beskedenhed — betragtes som Centrum og Omkreds af alt, hvad der angaar Menneskene og Verden. Det er derfor ikke let i nogle faa Linier at udtrykke, hvad man tykkes om Kristus; men ved at begrænse Spørgsmaalet til en enkelt Tankeretning, der kan fremsættes indenfor den givne Ramme, kan man sige, hvorledes Kristus i en

eller anden Retning — ud af mange — har paavirket en paa en aandelig og velsignelsesrig Maade.

Med mig forholder det sig saaledes: Lige siden den Sandhed paa en nogenlunde fyldestgorende Maade naaede ind i min Sjæl, at Kristus var Gud, aabenbaret i Kodet (1. Tim. 3: 16), var ikke alene Guds Herligheds Glans, men hans Væsens udtrykte Billede (Heb. 1: 1—3) — lige siden da har Gud, Himmelens og Jordens Skaber, Universets styrende Kraft og alle Tings Herre, været mig meget nær og kær. Jeg har Følelsen af at kende ham. I min Ungdom voksede jeg op næsten upaavirket af Menneskers Meninger og Teorier angaaende Gud. Jeg var ukendt med Menneskers Gudsbegreber, men var i direkte Forbindelse med Naturen, med Bjerg og Dal, med Skovenes Ensomhed og Oceanets Storhed. Jeg var bekendt med Nathimlens Stjernegrupper, og de uendelige Dybder og Afstande overvældede mig. I min Sjæl kunde jeg hore evige og uendelige Livskræfter raabe til hverandre, indtil det uendelige inden i mig sogte at forene sig med det uendelige udenfor — med den uendelige Livskraft. Da skræmmedes jeg ved Tanken om det formastelige heri — kan Mennesket mode det uendelige? hvilken uhyre Kraft, hvilken overstraalende Herlighed, hvilken alt beherskende Majestæt har ikke skabt hele dette Verdensalt og nu opholder og styrer det. Hvad Forbindelse kan et saa ringe Væsen som jeg opnaa at have med denne mægtige Universets Herre? Kan et dodeligt Menneske se Guds Ansigt og leve? Da med Tiden, men langsomt kom Bevidstheden om Kristus som en Aabenbarelse af Gud og gav mig Svar. Gennem ham lærte jeg, at Mennesket kan have Haab om at komme i Forbindelse med Gud; at der er Forbindelse mellem det uendelige i Mennesket og det uendelige i Gud; at Mennesket kan og tor haabe paa at blive et med Gud, ligesom Kristus var et med Faderen — at der er et Slægtskabsforhold mellem Gud og Mennesket; at ligesom Gud er meddelagtig i Menneskets Natur, saaledes er Mennesket ogsaa meddelagtig i det guddommelige — Gud og Mennesker

tilhører samme Race. Dette lærte Kristus mig. Dette lærer Kristus alle Mennesker. Han lærte mig ogsaa — som han lærer alle Mennesker — at den mægtige Herre, Universets Skaber og Opretholder, er ganske tilnærmelig, kærlighedsfuld og barmhjertig. At han, der formedelst sin Hellighed og Glans synes saa langt borte, dog kan være ganske nær. Ja, at i ham leve, rores og ere vi. Ham, som Menneskene, gennem Beskuelsen af Naturens Vælde, antog for at være streng og frygtelig, kan gennem Jesus Kristus kendes som en uendelig kærlig og barmhjertig Fader, sen til at vredes og fuld af Naade, som ikke onsker, at nogen skal omkomme, nej, end ikke den ringeste. Det ringe synes endog i særlig Grad at være Genstand for hans Omhu. (Jak. 4: 6.) Han vil ikke, at nogen skal fortabes, men at alle skal bringes til Omvendelse. (2. Peter 3: 9.) Endvidere, saaledes elskede Gud Verden, at han gav sig enbaarne Son som en Forlosning for Menneskene; at »hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv«.

Dette er Budskabet, som Kristus bragte mig. Denne Aabenbarelse af Gud har han givet til mig. Og for begge disse Ting takker jeg ham i denne Julens Tid — for denne Aabenbarelse af Gud; for denne Vished om evigt Liv; for denne Kundskab om Slægtskabsforholdet mellem Gud og Mennesker.

OPOFRELSENS LOV.

Opofrelsens Lov er Livets egentlige Grundlag. Erfaringen har lært os, at intet i denne Verden nogensinde modtages for intet. Paa en eller anden Maade maa vi betale for, hvad vi faar. Erhvervelsen af en Ting betyder Afstaaelsen af noget andet, som er Prisen, der maa betales. Dersom vi anvender en Time af vor Tid paa noget, maa vi bruge en Time mindre til noget andet. At træffe et Valg og betale Prisen paa det, vi vælger, er Betingelsen for al Udvikling.

En Mand eller Kvinde, der køber eller soger efter de daarligste Ting, bringer det storste og mest ulykkelige Offer, thi de bruger det gode som Betaling for det daarlige. Som Lowell udtrykker det:

»For en Narrehat vort Liv vi give;
For Bobler vi ofre vor Sjælefred.«

De, der vælger det slette og det syndige, betaler Sandhed, menneskelig Haab og Lykke som Prisen for deres Daarskab.

Opofrelse er Loven for Opnaaelsen af alle hoje og ædle Værdier. Forretningsmanden maa ofre sin Magelighed, Luksus og Egennytte, dersom han skal opnaa det tilsigtede Resultat. Videnskabsmanden maa ofre sig for sin Gerning, dersom han vil finde Sandhed og erhverve sig svundne Tiders Visdom. Forældre maa ofre, dersom de vil have Sonner og Dotre legende paa Gulvet. Landmanden maa ofre, dersom han skal have Jorden til at yde af sin Rigdom til Gavn for Menneskene. Den, der vil udrette noget af Værdi i Verden, maa ofre sin Tid og sine personlige Interesser og være rede til at betale Prisen: haardt Arbejde. »Geni,« siger Goethe, »er en ubegrænset Arbejdsdygtighed.«

Denne Lov gør sig især gældende i det religiose Liv. I Fortiden har det været den almindelige Mening blandt Folk, at kun Helgene, Martyrer og Andægtige ofrede. Sand Religion betyder en vedvarende Bestræbelse paa at bringe Livet i Harmoni med Gud. Den betyder at indordne Legemet under et sundt Livs Love og Leveregler. Den betyder at lade Sandhed fylde Sjælen og vedblive at række ud efter mere Sandhed. Den betyder at oplære Aanden til altid at hige efter et hojere Indblik i det guddommelige. Den betyder for stedse opad og fremad, en vedvarende given Afkald paa det lavere og mindre værdifulde for det hojere og ædlere.

Den, der vil leve det religiose Liv, maa ofre sine Synder og daarlige Tilbøjeligheder. Dersom Stolthed og Egennytte er i hans Hjerte, da maa de overvindes. Dersom Skinsyge, Mis-

undelse eller Had er i ham, da maa de kastes ud. Hvad som helst der staar i Vejen for noget højere eller bedre i Mennesket, maa ofres og besejres. Sand Opofrelse dræber det lavere under Bestræbelsen paa at bringe det højere frem for Dagen. Og denne Slags Ofre maa tilsidst føre til større Fryd og højere Glæde. Det er Opofrelse, fordi vi ikke altid ser Glæden, men kun hører og adlyder Pligtens Stemme. Denne Stemme, der ofte synes os haard og streng, vil efterhaanden forvandle sig til den skønneste Musik og bryde ud i den højeste Lyksalligheds Toner. *(»Deseret News«.)*

NØGLEN TIL LYKKE.

Glem Smerten i din egen Barm
Ved andres Saar at læge;
Glem Længslen efter Verdens Larm
Ved andres Sind at glæde.
Gør Livet lyst og Vejen kort
Ved andres Nød at mildne;
Thi dine Taarer tørres bort
Ved andres Graad at stilne.

Dit Tungsind og din Sjæleangst
Vil hurtigt dig forlade,
Om du din Næstes Tvivl og Had
Vil fra hans Sind bortjage;
Thi Livet bliver dobbelt smukt —
Guds Solskin alt forskønner —
Naar Kærlighed i Hjertet bor
Og ud til andre strømmer.

J. S. H.

JUL!

Nu er det snart Jul igen. Der er Julestemning i Luften, Folk har travlt med at gore Juleindkob og træffe Forberedelser til denne skonne Fest med dens jublende Borneskarer, straalende Ansigter, Julelys og Gaver. Det er Julens Aand, der holder sit Indtog og tager Menneskers Hjerter og Sind i Besiddelse.

Thi der *er* en saadan Julens Indflydelse, der *er* en Juleaand, og hvor maa den Sjæl være fattig, som aldrig har mærket denne Aand eller nydt denne salige Frydefolelse, som kan nydes gennem Julen; som kan nydes af alle, baade smaa og store, fattige og rige, stærke og svage; thi den udstrommer fra selve Guddommen, den straaler ud af alle Barneøjne, rorer sig i alle Menneskers Hjerter, lyser i Træernes isprydede Grene og i de roligt faldende Snefnug. Den omgiver os paa alle Sider og vil fylde vort Hjerte med det mest fuldkomne Velbehag, dersom vi blot vil lukke vort Hjerte op og lade Juleaanden strømme ind.

Lige siden hin forste Julenat for over 1900 Aar siden, da Englene sang for Hyrderne paa Marken: »Ære være Gud i det højeste, og Fred paa Jorden; i Mennesker Velbehag«, har denne Sang lydt ned gennem Slægterne og har fundet Genklang i troende Menneskers Sjæle.

Lyt! midt i Julenattens Stilhed, naar Stjernerne tindrer i majestætisk Ro, og hele Naturen aander Fred, da vil du kunne hore de himmelske Hærskarers Sang nu lige saa tydeligt, som Hyrderne ved Bethlehem for 19 Aarhundreder siden. Hvis du tror paa Julens Evangelium, hvis du vil aabne dit Hjerte for Julens Aand, hvis du vil stemme din Sjæls Strenge efter den himmelske Musik, *da* vil du kunne hore Englenes Sang om Fred paa Jorden.

Lykkelig den Mand og Kvinde, som kan hore Englenes Sang Julenat. Ligesom Hyrderne vil de gaa til Krybben, hvor Barnet ligger, og tilbede det, og aldrig mere vil Tvivl og Mørke fylde deres Sind, thi »os er i Dag en Frelser født«. Men ude i

Storbyens Larm, i Pengegriskhedens, Begærlighedens og Egenkærlighedens Babylon er der Tusinder, som aldrig har og aldrig vil kunne høre Juleengelens Sang. De er saa optagne af deres egne Affærer, og det er dem ikke forundt at høre denne den skønneste af alle Melodier, fordi — deres Hjerter er lukket.

De higer alle mod et fælles Maal, at tilfredsstille alle deres Ønsker og Fordringer til Livet; alt er Lystighed og Adspredelse, Egennytte og Selvoptagethed for det store Flertals Vedkommende. Og hvorledes skulde du kunne høre Himmelens Engle synge om Frelseren, der blev født for at lide og dø for derved at frelse Menneskene, naar du ikke har Tanke eller Følelse for andre end dig selv? Rundt omkring os, til alle Sider og i alle Livsforhold er der Sjæle, som trænger til Hjælp, Opmuntring, Trøst og Balsam for deres Saar.

Og hver eneste Gang et Menneske ofrer sig et Øjeblik for at lindre sin lidende Næstes Kvaler, da aabnes hans Hjerte for den himmelske Musik, og en salig Fryd gennemstrømmer ham; thi Uegennyttе er Døren til Paradis, og naar den aabnes, høres Budskabet: »Os er i Dag en Frelser født«. At gøre godt mod vore lidende Medmennesker, uegennyttigt og selvforglemmende at ofre noget af vor Tid og vort Gods paa dem, som er i Mørke og trange Kaar, det er at aabne Hjertet for Julens Aand og for Juleengelens Sang.

»Jeg har aldrig hørt Juleengelens Sang,« vil nogen sige. Men kunde du ikke ønske at høre den? Alt, hvad du behøver at gøre, er at ofre noget for at glæde og gavne andre, som trænger. Ikke saaledes at forstaa, at du af din Overflod yder Bidrag til velgørende Formaal, faar dit Navn paa Indsamlingslisten til »Fattiges Juleglæde«, hvilket alt sammen kan være godt og vil bringe en vis Tilfredshed, som følger med enhver god Gerning, men det er ikke, hvad du saaledes giver, der bringer Julen til dig, men det er uegennyttig Selvopofrelse for lidende Mennesker, der aabner Hjertet og Sjælen for Julebudskabets vidunderlige Indflydelse. Derfor sagde Herren, at det er saligere at give end at tage, og derfor lod Ordene:

Fred paa Jorden, i Mennesker Velbehag; men kun saa faa forstod.

Lad os forstaa den i Dag. Maa vi holde Jul saaledes, at vi kan komme i Besiddelse af denne indre Fred med Gud og med de evige Verdener, at hele Naturen omkring os, hver eneste Tanke i vort Bryst kan aande denne Fred, saa ophojet, ren og ædel, som om vi stod ved selve Krybben og saa ned paa det guddommelige Væsen paa Moderens Skod.

Husk, at et Glas Vand eller et trostende Ord til en torstig og bekymret Sjæl, bragt ham i Kærlighed og Uegennytte, alene for at gore ham godt, vil bringe dig nærmere til din Frelser og din Herre end de kostbareste Gaver, de storste Almisser og de mest udsøgte Talemaader, der nærmest bringes for at blive rosende omtalt af Mennesker. Og der er mange Syge, baade aandeligt og legemligt, der trænger til en læskende Draabe. Maatte vi alle, ved den tilstundende Julefest, saaledes kunne lukke Hjertedoren op, at vor Sjæls Øre kan opfange de himmelske Toner og dette i Sandhed blive en *glædelig Jul.* *J. S. H.*

AFLØSNING OG BESKIKKELSE.

Lordag den 25. November blev Ældste Poul Gregersen lost fra sin Stilling som Præsident over Aarhus Konference, hvilken han har varetaget med Dygtighed i elleve Maaneder. Han rejste fra Kobenhavn den 14. December til sit Hjem i Pocatello, Idaho.

Ældste Julius Bruun er beskikket til at præsidere over Aarhus Konference og at være Forstander for Aarhus Gren. Ældste Lauritz Larsen, der i fem et halvt Aar med Flid og Paapasselighed har virket som Konferencesekretær, blev aflost fra denne Stilling og Ældste Bryan L. Petersen beskikket som hans Afloser. Br. Larsen vedbliver imidlertid at være Ejendomsbestyrer for Kirkens Ejendom i Aarhus.

ANKOMST OG BESKIKKELSE.

Ældsterne Christen Larsen og Anthon H. Lund fra Salt Lake City og Hans Ogaard fra Brigham City, Utah, ankom til Kobenhavn den 27. November. Ældste Christen Larsen er beskikket til at virke i Aarhus Konference som Forstander for Esbjerg Gren; de to andre Brodre er beskikket til Kobenhavns Konference, Ældste Ogaard som omrejsende Ældste.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

HJÆLPEFORENINGERNES VIRKSOMHED.

De kvindelige Hjælpeforeninger i den danske Mission har i Efteraaret afholdt særdeles vellykkede Bazarer, hvis Formaal har været at tilvejebringe Midler til de Fattiges Understottelse gennem Vinteren. I Aalborg og Kobenhavn blev Bazaren afholdt i Forbindelse med Efteraarskonferencen. I Esbjerg afholdtes den sidst paa Sommeren og i Aarhus den 16. November. Alle Steder havde man et over al Forventning godt Udbytte og en festlig og fornojelig Stemning herskede. I Aalborg gav Bazaren omtrent 200 Kr. i Udbytte og i Kobenhavn henved 450 Kr. Ogsaa i Esbjerg og Aarhus var Udbyttet tilfredsstillende og vidner om den Energi og Arbejdslyst, som vore Sostre lægger for Dagen i deres Bestræbelse paa at indsamle Midler til at hjælpe de Fattige med.

Sostrene besoger Kirkens Medlemmer i deres Hjem en Gang om Maaneden, og hvor der trænges til Hjælp, bliver denne ydet. De anvendte Pengemidler repræsenterer dog kun en ringe Del af denne Hjælp, idet Sostrene besoger de Syge, hjælper til at passe dem og soger paa forskellig Maade at bringe Opmuntring, Trost og Velsignelse til dem, der rammes af Modgang, Sygdom eller Sorg.

Hver Uge afholder Sostrene et Mode, ved hvilket enhver,

der ser sig i Stand dertil, yder en lille Skærv til Velgorenhedsfondet, og disse ugentlige Bidrag bliver til en anseelig Sum i Aarets Lob. Disse Moder er ligeledes opbyggende og belærende i deres Natur, og i det kommende Aar vil der blive gjort særlige Bestræbelser for at gore dem saa interessante som muligt, idet et praktisk Kursus i Teologi — det daglige Livs Religion — nu bliver udarbejdet og vil blive gjort anvendeligt i de forskellige Foreninger og være en Hjælp til dem i Udforelsen af deres velsignelsesrige Arbejde.

HVORFOR SAA MEGEN MODSTAND?

(Af Dr. *James E. Talmage* i »Improvement Era«.)

Bekendtgorelsen af en saadan Opdagelse, som Fundet af Mormons Guldplader var, tilligemed Erklæringen om, at en Oversættelse af disse Optegnelser til engelsk var foretaget, kunde ikke undlade at tiltrække sig baade lærde og ulærde Folks Opmærksomhed. Men Bekendtgorelsen blev behandlet med Foragt og gjort til Genstand for den stærkeste Fordommelse.

Aarsagen til denne fjendtligsindede Forkastelse ligger i den Kendsgerning, at Joseph Smith, Oversætteren, erklærede, at han ikke havde udfort dette store Arbejde ved egen Kraft og Snille eller ved Hjælp af andre Mennesker, med at de gamle Pladers Skjulested var bleven ham aabenbaret af en Engel, der viste sig i Lys og Herlighed og erklærede sig for at være den samme Moroni, der havde forseglet Optegnelsen og begravet de beskrevne Plader i Jorden over fjorten Hundrede Aar tidligere. En anden Aarsag til den almindelige Modstand mod Mormons Bog er desuden Joseph Smiths hojtidelige Vidnesbyrd om, at han var bleven i Stand til at udfore Oversættelsen gennem direkte Inspiration fra Gud.

Denne Erklæring satte hele Foretagendet i Forbindelse med det overnaturlige. Dersom Joseph Smith talte sandt, havde

Miraklerne ikke ophort, og direkte Aabenbaring fra Gud til Menneskene var en Nutidsbegivenhed. En saadan Opfattelse var helt og holdent stridende mod teologiske Forestillinger og kirkelige Dogmer. Og dog, af hvad Grund skulde direkte Aabenbaring fra Himlen være en større Usandsynlighed i Dag, end det var for mange Aarhundreder siden? Er Mormons Bogs Fremkomst et større Under end Daniels inspirerede Udtydning af de mystiske Ord ved Balsazars store Gæstebud? (Dan. 5: 25—31.) Og Maaden, hvorpaa Skriften blev frembragt, var sikkert langt mere uforklarlig i den kaldæiske Konges Tilfælde end den almindelige og naturlige Maade, hvorpaa Pladerne til Mormons Bog var beskrevne.

Mormons Bog er sendt ud i Verden. Den er bleven uddelt i store Mængder i alle engelsktalende Lande og andre Nationer. Lad det blive tydeligt forstaaet, at Mormons Bog ikke i nogen Henseende paastaas at være en Stedfortræder for Bibelen eller i nogen Maade at være beslægtet med den, undtagen som en lignende Samling hellige Skrifter. Bibelen er først og fremmest en Beretning om Guds Handlemaade med sit Folk i Østen; Mormons Bog indeholder derimod guddommelige Aabenbaringer til Folket i Vesten. Forsaavidt som de to Boger berører de samme Emner, er de i Harmoni; og i ingen Henseende eller paa noget Omraade modsiger de hinanden.

PALADSER HER ELLER HISSET.

Opforelsen af en Kirkebygning, udstyret med poleret Marmor, havde været omtalt ved Ungdomsforeningernes Konference i Salt Lake City, og hentydende til dette sagde Præs. C. W. Penrose: »Jeg tænker ikke saa meget paa det polerede Marmor; jeg tænker ikke saa meget paa de Bygninger, hvori vil kunde tjene Herren og gore hans Villie, som jeg tænker paa disse vore egne Paladser, disse vore Legemer. Jeg bekymrer mig ikke saa meget over de Monumenter af Bronce, der skal rejses paa Mænds og Kvinders Grave. Det, der mest beskæf-

tiger mine Tanker, er de Paladser, som Gud har ladet indrette og berede for os i det tilkommende Liv. Jeg har følt hans Aand og vidst, at han var nær, naar jeg var ude i den ode Ørken. Jeg har mærket hans Aands Tilstedeværelse i den simple og snavsede Indianers Hytte, naar jeg har været der og vidnet om Sandheden for ham. Jeg har mærket denne Aand, naar jeg færdedes oppe i Bjergene. Ja, jeg har følt den dèr i højere Grad, end jeg nogensinde har følt den i et Palads bygget af Menneskehænder. Jeg véd, at han er til Stede overalt; jeg véd, at I kan finde ham i Ørkenen; jeg véd, at I kan finde ham i eders Marker, naar I følger Ploven eller vogter eders Kreaturer. Jeg véd, at hvad han forlanger af os er Tro og Hengivenhed til hans Gerning, som han har paabegyndt, og dersom denne vedbliver hos os gennem Livet, vil vi faa Paladser i det kommende Liv, der vil være af langt større Værdi for os end poleret Marmor, tildannet af Menneskers Hænder her i dette Liv, alt for ofte uden den sande og levende Tro, der alene kan føre os til Gud.«

DØDSFALD.

Søster Thora E. Anderberg døde den 21. November 1923 i København. Hun blev født den 1. Marts 1845 og døbt den 30. Maj 1896. Begravelsen fandt Sted den 24. November paa Assistens Kirkegaard i København.

INDHOLD:

Hvad tykkes eder om Kristus? ... 369
Opofrelsens Lov ... 371
Nøglen til Lykke ... 373
Jul ... 374
Afløsning og Beskikkelse ... 376
Ankomst og Beskikkelse ... 377
Hjælpeforeningernes Virksomhed ... 377
Hvorfor saa megen Modstand? ... 378
Paladser her eller hisset ... 379
Dødsfald ... 380

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).